

מציג:

אירוע ספרותי

חשבון נפש

יום שני כ"ה אלול, תש"ף 14.9.2020

בהנחיית: הרצל ובלפור חקק

משתתפים: מיכאל ניב, עדנה ויג, ורדה גינזך, בתיה ברלב, משה ויג, חנה מושיוב, כרמית רינצ'ר, אדלינה קליין, תפארת חקק, חגי קמרט, עזרא לוי, שושנה ויג, יהודה ניסן, בן בן ארי, אשר כנפו, רחל סיידוף, שישי מאיר, שפרה ספרא, שושנה קרבסי, שולה ברנע, אביבה גולן, יפעת גדות,

הדיבר ה 11 / מיכאל ניב

הייתי בחורב !
עם המוני בית ישראל ,
שחנו למרגלות ההר
וחיכו למשה עם הלוחות .
וכשהגיע ופגש בעגל ,
שבר את הלוחות ועלה שוב להר.

ליוויתי אותו עד מחצית הדרך.
"מה אתה מתכוון לעשות ?"
שאלתי את משה .
"ברור שאסלח להם" ענה .
"כי היכולת לסלוח
היא הדיבר ה 11"

סליחה / עדנה ויג

סליחה על כי בגדנו בעצמנו.
סליחה על שהיינו זה "קטנים".
סליחה שלא בטחנו ביכולותינו.
סליחה על טעויות שנמשכו שנים.

סליחות רבות אבקש

ממני.
ועוד סליחות אבקש, אני –
ממך.

וגם אומר תודה
על כל שיש לי.
וגם על כל האין.
אותו אני צריכה.

הרהרתי עם עצמי / ורדה גנוך

ישבתי עם עצמי והרהרתי הנה אנו בפתחה של שנה חדשה
והחלטתי ש.....
לא דחוף לי לכתוב דברי שירה
מלבד זו הרשימה
וכמעט כמעט חיברתי גם מנגינה :
*שמה לב שהמון דברים בחיים כבר לא ממש מפריעים פלפנים
*יודעת תודה לאל שלא הפל ניתן לשנות - גם לא דחוף לנסות ..
* לאחרים דעות שונות, לא אנסה להכריח לשנות
* אין קנאתי בחכמים ממני - נהפוך הוא מעריכה ומוקירה
* עם טיפשים - תמיד מפסידה למרות סבלנותי הרבה
* אינני "קורעת" כבישים אך קצפי על הנוסע לפניי במהירות פחותה.
*מזהה את אלה שבמסווה של עור כבשה תמה ועיני עגל תמים מציעים עזרתם ונושאים תפילה
שאיב פניהם ריקם.
*קצה סבלנותי עם בעלי חשיבות עצמית מוגזמתתתתתת
עליהם אינני חולמת.
מסוגלת לחייך ולהשתעשע מכל תוכן הרהורי שהנחתי זה עתה על הנייר.
*אה, רגע ידידי רוע לב כבר אמרתי? לא סובלת ודי .
מעבר לכך החיים יפים כל כך בשמש ואור וחיוך נכד מתוק וזך
לבית גנוך.
אז....מאחלת לכם ולעצמי רק את הטוב שבטוב, כי זה אפשרי !!!

יוצא לאור / אהוד בנאי

השִׁבִּיל הַזֶּה מִתְחִיל כְּאֵן
בֵּין סְנִיף בִּנְק לְמַעַן
לֹא סָלוּל, לֹא תִמִּיד מְסֻמָּן
הַשִׁבִּיל הַזֶּה מִתְחִיל כְּאֵן.

חוֹצָה אֶת הָעִיר
עוֹלָה עַל הָהָר
מִמְשִׁיף עַל הַיָּם
מִמְשִׁיף גַּם מִחַר
חוֹתֵף בְּאֹוִיר, בֵּין הַבָּתִּים
יוֹצֵא אֶל הָאוֹר, אֶל חַיִּים חֲדָשִׁים.

לֶף עָלְיוֹ, עֲלָה עָלְיוֹ עֲכָשׁוּ
לֶף עָלְיוֹ, עֲלָה עָלְיוֹ עֲכָשׁוּ
מִלְאָכֵי צְפוּרִים מִעֲלֵיךְ
מְלוּיִם אֶת צְעָדֵיךְ
מִרְחוֹק נִדְלַק אוֹר
אֵל תִּסְטָה כְּדֵי שְׁתוּכַל לְחַזֵּר.

הַשִּׁיר הַזֶּה מִתְחִיל כְּאֵן
כְּחַל עַל הַדֶּף הַלְכָן
לֹא גָמוֹר, לֹא תִמִּיד מְכֻוֵן
הַשִּׁיר הַזֶּה מִתְחִיל כְּאֵן.

חוֹצָה אֶת הָעִיר
עוֹלָה עַל הָהָר
מִמְשִׁיף עַל הַיָּם
מִמְשִׁיף גַּם מִחַר
חוֹתֵף בְּאֹוִיר, בֵּין אֲנָשִׁים
יוֹצֵא אֶל הָאוֹר, אֶל חַיִּים חֲדָשִׁים.

הָאֵל / משה ויג

בְּרִצּוֹן הָאֵל
עַל גְּבִי עֶשֶׂן לְבָן
בְּנֵי הָאֵל עָלוּ אֶל עַל,
וְהָאֵל
בוֹנֵה, יוֹצֵר,
מְשַׁמֵּד כָּל חַי
עַל הָאֲדָמָה
אֲשֶׁר בָּרָא
לְבָנָיו.

עֲמֻדָתִי בְּמַעְגַל אֹר
כְּהַמּוֹן סְבִיבִי
גַם אֲנִי
עוֹמֵד בְּשִׁקְט
עָטוּף בְּאֹר צְבָעוֹנִי
הַבוֹקֵעַ מִמְּסָפִים
הַמְּעַבְרִים מִסָּרִים
שְׂאֵלֵי אֵינָם מְדַבְּרִים.

הַבְּטָתִי אֶל עֲצָמֵי
אֵל תּוֹכִי
רְאִיתִי אֹר אֲמָתִי
אֹר מְשַׁמְעוֹתִי
שְׁעוֹשָׂה אוֹתֵי אֲנִי.

אמא סלחי לי / חנה סמוכה מושיוב

הבית ישבה לכתב "כתב אשום" נגד אמה,
ובו למנות את העולות, שאמללו את ילדותה.
חפשה, חפשה, וכל הראיות נראו לה פסולות,
ואת מה שהיה במוחה - שכחה...
חשבה, אסגר את התיק ואבקש סליחה...

ככל שבגרה היא הבינה, שאמה חנכה אותה פהלכה.
עודדה אותה ללמד, ואמרה: "בתי, אל תהיי כמוני!"
למדה אותה מהי צניעות והליכה בדרך הישרה והטובה,
מגיל קטן, למדה אותה להתמקח, כדי לחסוך כמה פרוטות,
וגם לקנות בשר ושאר ירקות.

בזמן שהיתה צריכה להכין שעורים ולשחק עם חברים,
עזרה לאמה, והיתה צמודה לסנרה.
ילדות לא היתה לה, היא הרגישה גדולה,
משחקים לא נועדו לה...

סליחה אמא יקרה, בגרתי, ואני מבינה שאת אשה אדירה,
מי היה שורד חיים כאלה לבד, בארץ צעירה, אחרת וזרה,
זרועת קשיים ומחסור, שאותם מי יספר ???
לא התאשפת מהבדידות, מהחם ומהקר, מהצנע ומהמחסור
היית לנו מגדלור.

היית גאה בי, אמא, והיית מעודדת...

סלחי לי אמא! אם נותר בך עוד כוח,
ברכי את ילדיך, אמא, ולכי לנוח!!!

חוף זהוב, מלח הסליחה / כרמית רינצלר

בְּאֵתֵי בְּיָמֵי הַנּוֹרָאִים	יָמֵי חַיֵּינוּ
הַמְּעֵלִים זְכָר מַלְחָמָה	סְעָרוֹת
אֲרוּרָה. קָדָה אֶל עֵבֶר	סוּעוֹת
דְּחוּק שְׁאִינוּ שְׂכוּחַ,	בְּנַפְשׁוֹתֵנוּ
מִתְיַצֵּבֶת וְדוֹמַעַת	הַבּוֹכִיּוֹת,
אֶל חוֹף הַסְּלִיחָה.	לֹא הֵיטְבָנוּ
	לְדַחֵק.
מִטְהַרֵת נֶפֶשׁ	לְהַפְנִים חֲרָדְתָנוּ
אֲרַבְעָה עֶשְׂרִים פְּלוֹס	הַטְּמַעְנוּ דְּפוּסֵי
אֲבֵלָה	הַתְּנַהֲגוֹת,
בְּאֶבְדָּנָה שֶׁל אוֹתָהּ	אֶפְיוֹנִים שְׁאִינָם
סְלִיחָה.	חֶלֶק מַעֲצוּבָנוּ,
חוֹל זָהָב זוֹרָה	בְּיַלְדוּתֵנוּ.
עַל עֵינַי	
אֶת מְלַח הַדְּמָעוֹת.	לְמָרוֹת דְּבָרָיו
חוֹף הַסְּלִיחָה.	הַמְדוּדִים
	שֶׁל בְּנֵי יְקִירֵי
בְּאֵלוּי אֲרָפֶד	אִמָּא חֶשְׁבוֹן נֶפֶשׁ
אֲבֵלוֹתַי הִיתוּמָה.	עוֹשִׂים כָּל הַשָּׁנָה.
בְּאֵלוּל תְּבוּא	
הַעֲדָנָה תִּטְהַר	מִן הָרְאוּי שְׁתָּמִיד
הַנְּשָׁמָה.	יִפְשָׁפֵשׁ אָדָם בְּגַמְחוֹתָיו
	יִתְנַצֵּל וְיִסְלַח לוֹ.

משכפלים / אדלינה קליין

אם רציית ימי אביב, בשדה ראיתך לצפות קדימה
פקעות אדמדמות פורחות בשדה ירק
קורצות מול המישור המזדקר
לאן פניך הולכות? לאן רגליך מובילות?
דרכים רבות מתעצמות חולפות בואדיות נעלמות
רואים מרחוק, בדואי מוביל עדר מעשה יומיומי
גם גמל מיזע דוהר במדבריות לגמע מי תהום
איה את? איה אתה? איה הם? איה כלם???

הנה כלנו משכפלים, בכוכבים הרחוקים
שם מכפלים דמיותינו, מעשינו, בעבר, בהנה ובעתיד...
ברעיונותינו, בהמצאותנו, בפעלנו - למענו
כלם שם בכוכבים הרחוקים-הקרובים
חושבים אותן המחשבות שהיו שלנו קדם
עושים אותם המעשים שעשינו אנו קדם
אובדים - בתהיות הזמן היקום הקיום והמעש
האם שורות שיר חיבות הבהרה מידיית?

תן לזמן להשתעשע עם הרוח עם רוחנו היוצרת
האם לא די כי יצירותינו העלו אל הכתב
להיות משכפלים, אל כבואתינו העתידיות...
להשמר בכוכבים האחרים גם לאחר המפץ הגדול
עבור הנצחים הבאים!
הלא כלנו נקום מחדש כחזוי ונחדש ונתחדש
כמו לא היינו כאן קדם, כמו הזמן עצר מלכת...

הרי הם המוניך / אברהם חלפי

עזר להם

הרי הם המוניך

הרי בניך הם.

שמחם,

אנא.

על ענפי אילנות הושיבם

וקהיו להם

צפרים מציצות

מתקיצות

ולא בכני לכות רצוצים

ולא מבקשי סליחות

ומחילות

במים נראים מאור.

עזר להם

אנא, שמחם.

מדוע יכפו הקהם

ימי פפורים לפניך.

על מה

ומדוע תפיל אימה

על המוני אדם הרצים כצבאים רדופים לפניך

עזר להם

הרי הם המוניך

הרי בצלמך

החופש האלוהי / חגי קמרט

אמרה בחכמה האשה לאדם
חפש ודרור נקרא לעצמנו
ביזע ובדם נעבד את בוראנו
מבקר עד ערב עד צאת הנשמה
, לכף הקלע לא נגיע
אל תפת אדמה

הן עבדות מנת חלקנו היא עוד
ממצרים, נבחר בה עתה אף
נגביר שבועתים.

כי עבדות היא החפש עלי אדמות
להיות מצוים בכפיה את השם לעבד.
זה העדן בו בחרו אדם וחיה
"איכה?" עוד יצלצל באזנינו, לעבודה!
כף אתמול כף שלשום כף בשנים הבאות
נמשיך לעבד כל עוד נוכל פאן למשך

בראשית ברא
אלהים,
ואת החפש ואת הכפיה.
וברא אלהים אדם
וימהצלע ברא אשה.

ונטמן בראשית בתהו
ואלהים את הצלע אחז
האדם ואשתו
יעבדוני
אם לא את הצלע אקח.

אז אמר האדם לאשתו
הן צלעי את
רחמו של עולם
ואם יקח האדון את צלעך
אל קברו? תהפך העולם...

על אלוהים וחטאים / עזרא לוי

בְּסֵדוֹם-לֵאס-וַיִּגָּאס
יֵשׁ אֱלֹהִים
וַיֵּשׁ תַּעֲרִיף-כְּפָרוֹת לְכֹל חַטָּא.
הַכְּנִסְיָה פְּתוּחָה שָׁם מְסַבֵּיב לְשַׁעוֹן
כְּמוֹ הַסּוּפָר
כָּאן, אֶצְלָךְ, אֵין חֶדֶר פְּנוּי.
תִּגְיַע בְּעֶשֶׂר, אֶתְּ אוֹמְרֹת, כְּשֶׁהֵילְדִים יִשְׁנִים
וְתִבִיא אֶתְּךָ בְּדֶרֶךְ מֵאֲתִים גֵּרִם עֲנָנִים.

פֶּה זֶה לֹא אֶמְרִיקָה
אֲבָל אֶתְּ מֵהַמֶּרֶת
אֲנִי מֵהַמֶּר
וּבְשַׁעוֹת בְּהֵן אֲנִי נִפְרָד מֵחֲשׂוֹקֵי שְׁפֹתֶיךָ
שַׁעַר-הַסְּלִיחוֹת בְּבֵית-הַכְּנִסְיָה הַסְּמוּךְ
תְּמִיד נְעוּל.
גַּם בְּחֻדָּשׁ אֱלוּל.

על חוף הסליחות / שושנה ויג

על חוף הסליחות

פגשתי בך

מדקלם לי שירים עד סוף הדרך

חשתי את צריבתך בבשרי

בין כפות ידיך

ידעתי אהבה

שאינה נמדדת במלים

רחקתי מאותו הבית

פרעתי על חוף סליחתך

ועדין אני יכולה

לבטח

בסליחתי

משאלה / יהודה ניסן

כְּשֶׁכּוֹכַב בְּשָׁמַיִם נוֹפֵל
וְאַתָּה מְבִיעַ מִשְׁאֵלָה
שׁוֹאֵף לְבָרֵךְ הַגּוֹמֵל
שֶׁמֵּעֵתָה הַכֹּל כְּשׁוֹרָה

לֹא כָּךְ הַחַיִּים מְתַנְּהִילִים
מִחֲסוּמִים בְּרִרְכָּךְ נִצְבִים
וְכָל אֵימַת שְׁאֵתָה צוֹלַח
הֵהוּא מְעַל- אַחַר שׁוֹלַח

אִז שָׁב בְּנוֹחַ וְהִרְגַע
הִשְׁמַר שְׁלֹא לְהִפְגַע
מוֹלֵךְ נִצְבִים זָדִים
תִּשְׁאַף שְׁיַעֲלוּ אָדִים

לְדַרְךָ תִּהְיֶה נֶאֱמָן וְאַמִּתִּי
תִּחְשַׁב תִּבִּין תִּהְיֶה תְּכִלִּיתִי
רַק כָּךְ אֵת הַקְּשָׁיִים תִּצְלַח
מֵאַמִּין בְּעֵצְמָךְ, תִּהְיֶה מְבָרֵךְ.

מלאכי אהבה, מלאכי
חבלה

מלאכי אהבה
מלאכי חבלה
איה משפנכם
איה מעונכם.
התדעו מנוח
התחליפו כוח ?
העודכם אמינים
הישכם מבינים ?
כאן, למטה,
לא פעם נדמה,
כי זה שאהב
יצא מרמה,
ואחר שחכה
לא שפר מזלו,
הגורל בו הכה
ורק עצב חלקו.
יש הרבה לשפר
להודות חייבים
ובמקום לכפר -
להרבות אוהבים.
זכרו נא היטב
כוחו של החץ
אם דייק - יש אוהב
אם לאו - הוא מוחץ.

מלאכי חבלה
מלאכי אהבה
סקלו תקלה
מנעו דאנה

חשבון נפש / בן בן ארי

לו מלאכים היו בוכים
לו מלאכים
היו בוכים
הייתי לבטח
מבין לרוחם.
לכם החומל
בפני
לו שפכו,
היה, מן הסתם,
את רוחם מחשל.
נוכחות
בלא דמות,
משק -
אין כנה.
יעודם ממלאים
בלא ניד עפעף ;
את קצנו דוחים
ובשמנו מוחים
זכיותינו שוטחים
בשבילנו - בוכים.
עמנו תמיד
עוד טרם בואנו

דבקים במשימה
אף ערב צאתנו.
לכם השקוף
בסבלנו נמלא
נשמותינו ישאו
למרום הניפלא.
-
בן-אנוש בשפלו
תפלה שוב נושא
המלאך בכנפיו
על בכיו מכסה.
וכתף פה שחיתה
באברה שם נתמכת,
ודמעה מלאכית
בתפלה אז נמסכת.

שְׁשָׁנָה הַבָּאָה עָלֵינוּ לְטוֹבָה / אֲשֶׁר כִּנְפוּ

שִׁיפְסִיקוּ לְשַׁלַּח לָנוּ בְּלוּנֵי אֵשׁ
וְשֶׁחֲחַקְלָאֵי יִזְרַע בְּלֵב לֹא חוֹשֵׁשׁ
שֶׁהֵילָדִים יִגְדְּלוּ בְּלֵי סִיּוּטִים
וְהוֹרִים בְּשִׁלְוָה יִגְדְּלוּ הַפְּעוּטִים

שֶׁמִּצְפוֹן לֹא תָבוֹא לָנוּ הַרְעָה
שֶׁלֹּא נִצְטָרֵף חֲדָשׁוֹת מִיַּדֵי שְׂעָה
שֶׁחֲזָבָא לָהּ יַעֲלֶם מִהָעוֹלָם וְיִשְׁכַּח
שֶׁנִּתְרוּעַע עִם לְבָנוּנִים כָּאֵח אֶל אָח

שֶׁהַקּוֹרוֹנָה תִּתְנַדֵּף מֵעוֹלָמָנוּ
שֶׁנּוֹכַח לְרֵאוֹת סוּף סוּף נְכַדִּינוּ
שֶׁהַמַּסְכּוֹת יִפְלוּ מֵעַל פְּנֵינוּ
וְרַק הָאֵמֶת תִּהְיֶה לְנִגְד עֵינֵינוּ

שֶׁלֹּא נִתְבַּשֵּׁר יוֹתֵר עַל מֵתִים
שֶׁמַּעֲתָה יִהְיוּ יָמִים שְׂקֻטִים
יְלָדֵינוּ יִלְמְדוּ כְּמֵאֵז בְּכַתֵּי סֶפֶר
שֶׁנִּתְעַשֶּׂת וְנִהְיֶה שׁוֹב עִם הַסֶּפֶר

שֶׁנֶּאֱהָב אֶת דְּגָלָנוּ וְאֶרְצָנוּ
וְנִשְׁיֵר בָּהּ בְּצַדֵּק אֶת תְּקוּנָתָנוּ
שֶׁנִּשְׁכִּיל לְהִיּוֹת אֹר לְגוֹיִים
וְשֶׁהַתּוֹרָה שׁוֹב תִּצָּא מִירוּשָׁלַיִם.

שְׁשָׁנָה הַבָּאָה עָלֵינוּ לְטוֹבָה
תְּבִיא עִמָּה בְּרָכָה רַבָּה
שֶׁנִּגְשִׁים בָּהּ אֶת חֲלוּמוֹתֵינוּ
וְשֶׁנֶּרְאָה סוּף סוּף שְׁלוֹם בְּאֶרְצָנוּ.

שֶׁתִּהְיֶה זֶה שְׁנָה צוֹחֶקֶת
שֶׁנֶּחֱפֹץ לְחִבְרָה יוֹתֵר צוֹדֶקֶת
שֶׁנֶּחֱשֵׁב עַל הַשְׁוֹנָה וְהַמְפַּגֵּר
וְשֶׁאֵת הָעֲנִי מֵאֶרְצָנוּ נִמְגֵּר.

שֶׁנִּדְעַע לְצַמְצֵם אֶת הַפְּעָרִים
וְנִפְסִיק לְגַדֵּל דוֹר שֶׁל בְּעָרִים
שֶׁנִּתְגַּבֵּר עַל הַקְּטָל בְּדַרְכִים
וְנִהְיֶה חִבְרָה שׁוֹמֵרֵת עֲרֻכִים.

שֶׁתִּתְרַפֵּא מִהַשְּׁחִיתוֹת אֶרְצָנוּ
שֶׁיִּהְיֶה בָּהּ אֹוִיר נָקִי לִילְדֵינוּ
שֶׁנֶּחֱשֵׁב עַל בְּרִיאוֹתָם וְעִתִּידָם
וְשֶׁנִּטְהַר בְּשִׁבְלֵם הַנְּחָלִים וְהַיָּם

שֶׁנִּמְצָא שְׁבִילִים אֶל לֵב הָעֲרָבִים
שֶׁיִּרְאוּ בָנוּ אַחִים, לֹא אוֹיְבִים
שֶׁנִּחְיֶה עִמָּהֶם בְּכַטְחוֹן וְשִׁלְוָה
שֶׁשֶׁנֶּאֱהָה תְּפִנָּה מְקוֹם לְאֶהָבָה

מוצאי שבת פרשת "ניצבים" תשס"ה

על אף וְלמרות / רחל סיידוף

על אף וְלמרות
הוא נושם.
נְטִיפֵי חִלּוּמֹת
מְזַכְכִּים בְּמַקְסָם שְׂוֵא
אֶל תּוֹךְ הַלְיָהּ.
הַמְצִיאֹת תּוֹפְחֹת
כְּדַבּוּרִים מְזַמְזָמֹת
בְּתוֹךְ אֲבָקֵי הַיּוֹם.
כְּנַפִּים שְׂקוּפּוֹת נָעִים
כְּבִצְלָלִים עַל הַקִּירוֹת.
קִשְׂרֵי תֵבֵל מְרַחֲשִׁים.
יָמֵי הָאֶתְמוֹל מְתַגְמְדִים.
זִקְנֵי הַמְחַרֵּר תְּרִים אַחַר
הַדְּהוּדֵי הַיּוֹם הַנֶּעְרָמִים.
אֲבִיב הַלּוֹם מִגָּפָה.
קִיץ עָרִם קִשְׁיוֹת.
עֲתִיד מְתַעֲתֵעַ.
אֵךְ עַל אֵף וְלִמְרוֹת
הוא נושם.

אָמִי / שִׁישֵׁי מֵאִיר

אַהֲבַת־יָדָיְךָ עַד בְּלִי מְצָרִים
אָף שְׂסֻבְרַתִּי שְׂמַעְגְלִי
אִינֹו חוֹפֵף לְמַעְגְלֶךָ.
לוֹ גִּתָּן לִי הַיּוֹם
הַיִּתִּי כְּנִמְלָה שְׂקֵדָנִית
לוֹמְדַת אֲרָחוֹת חַיִּיךָ
עָרַשׁ יְלֻדוֹתֶךָ הַחֲמָה
בְּאַרְץ לֹא לִי
צַעַר נְעוּרֶיךָ.

הַיִּתִּי עוֹשֶׂה פְּסִיעוֹת
מְדוּדוֹת לְקִרְאָתֶךָ
צַעַד וְעוֹד צַעַד
עַד נֶשֶׁק מַעְגְלִי
לְמַעְגְלֶךָ.

מנוח לכף רגלי / שפרה ספרא

ימים חולפים בסערה
ומנוח אין לכף רגלינו
עוד בוערות ידינו מעבודת
בנית ערים מפארות למצרים.

רגלינו כויות מארבעים שנות
נדוד עת כף רגלינו טבלו
בחולות מדבר בם אבותינו
נצולי העבדות בחול נטמנו.

קבלנו במתנה את ארצנו
ולמה זה עלינו הטל מעשה
כבוש הארץ הקדושה
במלחמה כה קשה.

הגלויות והשיבה וכן
מלחמות השחרור הטרור הבלונים
הבוערים שעושים לנו את המות
מה ולמה. למה וכמה
ואיך מנוח אין כמו עין

אימתי מתי כבר נבנה ארצנו
ארץ מולדת
כי לנו ארץ זו בשלות מנוחת עין.

הקיר החוצץ / שושנה קרבסי

ילדותי עברה עלי בדירת שכונ
כשקיר דקיק חוצץ בין חדר השנה
לבין בית הכנסת של אדון אלגרבל.
בשאון היום הזה לנו בית הכנסת שעון
תפלות החל, תפלות החג
תפילת היחיד ותפילות הרבים
שעורי שירת הבקשות מפי עוללים
תחת מקלו וגערותיו של רבי שלום.
כל אלו היו לי כהמהומים מעבר לקיר.

ואיני יודעת כיצד
לא פעפעה אלי יפעת שירתם
ומדוע לא שתת ליבי
עת פראשו תחנות מול ספר תורה פתוח
או עת אמרו הלל ושבח מול נועם פני השם.
לבאר חרבה נדמייתי
אשר אינה גומעת גשם נדבות.

כל חיי היו אלו זקני שאהבוני והתפללו לטובה עבורי,
ואבי בסבלונותו שקרע צהר אחר צהר בחומותי.
בית הכנסת של אדון אלגרבל איננו עוד
והשירה שוב אינה מבקעת מבעד קירותיו תקרת שמים.
ואני, כל חיי מפריד קיר של דירת שכונ
ביני לבין שפתו של אלהים.

חשבון נפש / שולה ברנע

דָּבָר

עיניך הן תנים משתרים לטרף.
היא שלחה את ידיה כבדי התאנה -
מהו הדבר שחפשה ללא הרף?
מהו הדבר שחפשה מצדדיה?
הבקשה להניח את ראשה על כתף?
הבקשה להיניק מאן דהו מדדיה?
לא תאמר אף מקצתו -
דבר לא חשף לבה לפניה.

הגשם הראשון / אביבה גולן

בצפיה דרוכה לגשם הראשון
הקדים המיחל טרם זמנו
העלים עקבות אהבתי.
בעת הזו, זמן חשבון הנפש
שלמתי את אגרת ההתאבדות
ללא דחית פסק הדין
והסליחה מבקשת רשות
לבוא ולטהר לב שבור,
תקוץ במדת הרחמים.
שבה אל עצמי,
מחזקת שבועתיים
ומודה.

התעוררות / יפעת גדות

כי גם מהטוב יש לדעת ללקת
לנתק את הגוף הנסמך
על ערות מנומנמת
הנכרך אחרי הפך
יש להיות ערים לתרדמת

וגם בעמקי הטוב המדומה
יש לחוש במה שקפא
ונקרש, בריחה של שגרה
שאינה מברכת

יש לדעת מתי לקום וללקת
לא לברח
רק לצאת ולצמת.

חשבון השנים האבודות/ הרצל חקק

הַעֲנִימֵנִי כְּיִלְאוֹת. הֵן יִגְלוּ לָנוּ
בְּלִילוֹת עֲלִילוֹת שְׁהִיוּ מְכֻסּוֹת.

שְׁנֵי חֲבָרִים יִצְאוּ לְהָאִיר
סִימָנִים שְׁהִיוּ. וְקָשָׁה לָהֶם לְהַחֲשׂוֹת.
מִדְמוֹתֵנּוּ נִהַר אֹר אוֹר רֵאשׁוֹן. אֵתוֹ
לוֹחֲשִׁים חֲשִׁים. רִיסִים וְזֶה־ר.
שְׁנִיָּהֶם עֲרָבִים זֶה לְזֶה. שָׁבוּ
מִנְדוּדֵיהֶם אוֹתָם רִגְעִים.
שְׁנֵי רַעִים. מִן הַחֲלוֹן בְּקֹשֵׁי
נְרָאִים. מִשְׁהוּ בֵּין הַתּוֹךְ
לְעֵבֶר לֹא מִתְחַבֵּר.

גִּזַע עֵץ נוֹתֵר לִיד בֵּית הַקֶּפֶה
רוֹאֶה בָּהֶם דְּמִיוֹן אָבוֹד. וְהַשְּׁנִים
שְׁיָפוּ. שְׁנִים חֲשָׁבוּ, צָרִיף לְדַעַת
אֵיפֹה וּמִתִּי לְדַבֵּר. לְהוֹדוֹת.

מֵה לוֹ לְחֲשָׁבוֹן הַשְּׁנִים הָאָבוֹדוֹת.

כִּיצַד יִחַבְּרוּ עוֹלָם שְׁלָם
וְשָׁבְרוּ. אוֹסְפִים רְזִים, בְּרָזִים,
פָּצַע בְּמִרְזָב. שֵׁם הַכֹּל טַפְטָף.
"טַפַּת חֵלֶב" לִיד הַמֵּאֲפִיָּה.

מִן הַבוֹר שְׁאֵגֵר הַכֹּל
לְדִלִי וְלִקְרָשִׁים שְׁנִדְדוּ לְשׁוּק
הַפְּשָׁפְשִׁים. הַעֲנִימֵנִי הֲלָכוּ לְאָבוֹד.
לֹא הִבִּינוּ מֵה בָּנוּ מִשְׁתַּנָּה. מֵה
מִיָּבֵב. לְאֵן נִעְלַמְנוּ. קִבְּלוּנוּ תְּקוּפָה
כְּפִקְדוֹן לְלֵב.

עַד שֶׁהָעוֹלָם הִתְחַלֵּף.

ראיתי שהעולם שבור / בלפור חקק

עד אז חשבתי שהפל זָהב.
בָּקֵר אֶחָד קָמְתִי אֶל יוֹמִי
וְרֵאִיתִי שְׁהֵעוֹלָם שָׁבוּר.
אֵיךְ לֹא הִבְחַנְתִּי בְּזֶה עַד עַכְשָׁיו?
הִפֵּל נִרְאָה עַד עַצְם הַיּוֹם הַזֶּה
שָׁלֵם וְסָדוּר.

לֹא בְּרוּר הָיָה אִם הוּא שָׁבוּר
מִן הַחוּץ אוֹ שָׁבוּר בְּפָנִים
הַשְּׂבִיל שֶׁנִּרְאָה לִי חֶלֶק
הָיָה מְלֵא אֲבָנִים.
בְּכָל תְּנוּעָה שֶׁהֵיְתָה, בְּכָל דְּבָר
הָעוֹלָם נִסְדָּק
וְהִתְנַעַר מִן הָעֶפֶר.

אֵיךְ יָכוֹל אָדָם לָקוּם
אֶל עוֹלָם עֶקוּם?
אֵיךְ יִרְפָּא אֶת הַמְּזֻבָּח הַהָרוּס
אִם הוּא מְגֻלָּה זֹאת
רַק בְּאַחֵר?

הוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת תְּקוּנָה
וְכָל דְּבָר יִהְיֶה דְּבוּר
אִם נִפְשׁוּ שְׂפָלָה
וְלִבּוֹ שָׁבוּר.